

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (fjärde avdelningen)

den 16 april 2015*

”Talan om ogiltigförklaring — Polissamarbete och straffrättsligt samarbete — Fastställande av det datum då ett tidigare beslut får verkan — Fastställande av den rättsliga grunden — Tillämplig rättslig ram efter Lissabonfördragets ikraftträdande — Övergångsbestämmelser — Härledd rättslig grund — Samråd med parlamentet”

I mål C-540/13,

angående en talan om ogiltigförklaring enligt artikel 263 FEUF, som väckts den 15 oktober 2013,

Europaparlamentet, företrätt av F. Drexler, A. Caiola och M. Pencheva, samtliga i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska unionens råd, företrätt av K. Pleśniak och A.F. Jensen, båda i egenskap av ombud,

svarande,

meddelar

DOMSTOLEN (fjärde avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden L. Bay Larsen (referent) samt domarna K. Jürimäe, J. Malenovský, M. Safjan och A. Prechal,

generaladvokat: N. Wahl,

justitiesekreterare: handläggaren V. Tourrès,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 5 november 2014,

och efter att den 22 januari 2015 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

* Rättegångsspråk: franska.

Dom

- 1 Europaparlamentet har yrkat att domstolen ska ogiltigförklara rådets beslut 2013/392/EU av den 22 juli 2013 om fastställande av det datum då beslut 2008/633/RIF om åtkomst till informationssystemet för viseringar (VIS) för sökningar för medlemsstaternas utsedda myndigheter och för Europol i syfte att förhindra, upptäcka och utreda terroristbrott och andra grova brott får verkan (EUT L 198, s. 45) (nedan kallat det angripna beslutet).

Tillämpliga bestämmelser

- 2 Följande föreskrivs i artikel 18.2 i rådets beslut 2008/633/RIF av den 23 juni 2008 om åtkomst till informationssystemet för viseringar (VIS) för sökningar för medlemsstaternas utsedda myndigheter och för Europol i syfte att förhindra, upptäcka och utreda terroristbrott och andra grova brott (EUT L 218, s. 129):

”Detta beslut får verkan från och med det datum som ska fastställas av rådet så snart kommissionen har informerat rådet om att [Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 767/2008 av den 9 juli 2008 om informationssystemet för viseringar (VIS) och utbytet mellan medlemsstaterna av uppgifter om viseringar för kortare vistelse (VIS-förordningen) (EUT L 218, s. 60)] har trätt i kraft och är fullt tillämplig.

Rådets generalsekretariat ska offentliggöra detta datum i *Europeiska unionens officiella tidning*.”

Det angripna beslutet

- 3 I artikel 1 i beslut 2013/392 – i vilket det hänvisas till FEUF och beslut 2008/633, särskilt till artikel 18.2 i det sistnämnda beslutet – föreskrivs att beslut 2008/633 får verkan från och med den 1 september 2013.

Parternas yrkanden

- 4 Parlamentet har yrkat att domstolen ska
- ogiltigförklara det angripna beslutet,
  - förordna om att verkningarna av beslutet ska kvarstå till dess att det ersätts av en ny rättsakt, och
  - förplikta rådet att ersätta rättegångskostnaderna.
- 5 Rådet har yrkat att domstolen ska
- avvisa överklagandet eller i vart fall ogilla det,
  - i andra hand förordna om att verkningarna av det angripna beslutet ska kvarstå till dess att det ersätts av en ny rättsakt för det fall beslutet ogiltigförklaras, och
  - förplikta parlamentet att ersätta rättegångskostnaderna.

Prövning av talan

- 6 Parlamentet har åberopat två grunder till stöd för sin talan. Den första grunden avser åsidosättande av en väsentlig formföreskrift, eftersom parlamentet inte deltagit i förfarandet för att anta det angripna beslutet. Som andra grund har parlamentet gjort gällande att en upphävd eller rättsstridig rättslig grund har använts.

Huruvida vissa av parlamentets grunder eller argument kan tas upp till sakprövning

Parternas argument

- 7 Rådet anser att vissa av parlamentets grunder eller argument inte kan tas upp till sakprövning, eftersom de inte är klara och precisa. Detta gäller de grunder eller argument som avser åsidosättandet av en väsentlig formföreskrift, tillämpningen av artikel 39.1 EU, användningen av en upphävd rättslig grund samt åsidosättandet av rättssäkerhetsprincipen och principen om jämvikt mellan institutionerna.
- 8 Parlamentet har gjort gällande att ansökan är tillräckligt klar och precis.

Domstolens bedömning

- 9 Det följer av artikel 120 c i domstolens rättegångsregler och av rättspraxis avseende denna artikel att en ansökan ska innehålla uppgifter om saken, de grunder och argument som åberopas samt en kortfattad framställning av dessa grunder. Uppgifterna ska vara så klara och precisa att svaranden kan förbereda sitt försvar och att domstolen kan utföra sin prövning. Av detta följer att de väsentliga, faktiska och rättsliga, omständigheter på vilka talan grundas på ett konsekvent och begripligt sätt ska framgå av innehållet i själva ansökan och att yrkandena i ansökan ska vara tydligt utformade för att undvika att domstolen dömer utöver vad som har yrkats (*ultra petita*) och för att förhindra att en anmärkning inte blir prövad (se, för ett liknande resonemang, dom Förenade kungariket/rådet, C-209/13, EU:C:2014:283, punkt 30 och där angiven rättspraxis).
- 10 De uppgifter om grunderna eller argumenten i förevarande ansökan som enligt rådet inte är klara och precisa uppfyller dessa krav. Uppgifterna har gjort det möjligt för rådet att utforma sitt försvar vad avser dessa grunder eller argument och de gör det möjligt för domstolen att utföra sin prövning av det angripna beslutet.
- 11 Härav följer att invändningen om rättegångshinder med anledning av den påstådda bristen på klarhet och precision i ansökan inte kan godtas.
- 12 Eftersom det är en rättsakts rättsliga grund som bestämmer vilka förfaranden som ska tillämpas för rättsaktens antagande (dom parlamentet/rådet, C-130/10, EU:C:2012:472, punkt 80, och dom parlamentet/rådet, C-658/11, EU:C:2014:2025, punkt 57), finns det anledning att först pröva den andra grunden.

Den andra grunden: Valet av en upphävd eller rättsstridig rättslig grund

Den andra grundens första del: Valet av en upphävd rättslig grund

– Parternas argument

- 13 Parlamentet har gjort gällande att hänvisningen i det angripna beslutet till EUF-fördraget är för generell för att utgöra rättslig grund för beslutet och att artikel 18.2 i beslut 2008/633 inte kan anses utgöra någon rättslig grund i egentlig mening.
- 14 I den bestämmelsen görs nämligen enbart en indirekt hänvisning till artikel 34.2 c EU, som är den enda möjliga rättsliga grunden för antagandet av en sådan åtgärd som det angripna beslutet inom ramen för den tidigare ”tredje pelaren”.
- 15 Enligt parlamentet har rådet således använt artikel 34.2 c EU som rättslig grund. Eftersom den artikeln upphävdes genom Lissabonfördraget kan den emellertid inte längre tjäna som rättslig grund för nya rättsakter. Den omständigheten att en bestämmelse i sekundärrätten indirekt hänvisar till nämnda artikel 34 föranleder ingen annan bedömning i förevarande fall, eftersom den bestämmelsen inte kan anses vara tillämplig efter Lissabonfördragets ikraftträdande.
- 16 Rådet har preciserat att det antog det angripna beslutet på grundval av artikel 18.2 i beslut 2008/633, jämförd med artikel 9 i protokoll nr 36 om övergångsbestämmelser (nedan kallat protokollet om övergångsbestämmelser). Härvid har rådet gjort gällande att det angripna beslutet inte hänvisar till vare sig EU-fördraget i allmänhet eller till artikel 34.2 c EU i synnerhet.

– Domstolens bedömning

- 17 För att kunna bedöma om talan kan bifallas på den andra grundens första del, behöver domstolen först fastställa vilken rättslig grund som det angripna beslutet vilar på.
- 18 Det angripna beslutet hänvisar inte till artikel 34 EU utan hänvisar, i beaktandedelen, uttryckligen till EUF-fördraget och artikel 18.2 i beslut 2008/633.
- 19 Beslutet, som i princip ska ange den rättsliga grunden för detsamma för att motiveringsskyldigheten ska vara uppfylld (se, för ett liknande resonemang, dom kommissionen/rådet, C-370/07, EU:C:2009:590, punkterna 39 och 55), kan mot bakgrund av sin lydelse således inte anses grunda sig på artikel 34 EU.
- 20 Det finns inte heller någon annan uppgift i det angripna beslutet som ger anledning att anta att rådet har avsett att använda artikel 34 EU som rättslig grund för beslutet.
- 21 Det ska i synnerhet beaktas att den omständigheten att artikel 34.2 c EU skulle utgöra den enda möjliga rättsliga grunden för antagandet av en sådan åtgärd som det angripna beslutet – även om det skulle antas vara styrkt – saknar relevans i detta sammanhang. Detta eftersom rådet – genom att det i det angripna beslutet uttryckligen valde att nämna EUF-fördraget och artikel 18.2 i beslut 2008/633 och inte artikel 34.2 c EU – tydligt angav att den rättsliga grunden för det angripna beslutet var artikel 18.2 i beslut 2008/633 som sådan.
- 22 Härav följer att den omständigheten att Lissabonfördraget upphäver artikel 34 EU inte medför att det angripna beslutet saknar grund.
- 23 Mot bakgrund av det ovan angivna kan talan inte bifallas på den andra grundens första del.

Den andra grundens andra del: Valet av en rättsstridig rättslig grund

– Parternas argument

- 24 För det fall artikel 18.2 i beslut 2008/633 bedöms utgöra rättslig grund för det angripna beslutet, anser parlamentet att den bestämmelsen utgör en härledd rättslig grund som är rättsstridig och inte kan utgöra en korrekt grund för beslutet.
- 25 Enligt parlamentet följer det nämligen av domstolens praxis att det inte är förenligt med fördragen att skapa en härledd rättslig grund som förenklar det sätt på vilket en rättsakt antas. Detta är fallet vad gäller artikel 18.2 i beslut 2008/633, eftersom den inte föreskriver att samråd ska ske med parlamentet, medan det i artikel 39 EU föreskrivs att parlamentet ska höras innan en sådan åtgärd som det angripna beslutet antas.
- 26 Vidare är, enligt parlamentet, artikel 18.2 i beslut 2008/633 inte tillämplig sedan Lissabonfördraget trädde i kraft, och den föreskriver ett otillåtet undantag från det förfarande som inrättats genom fördraget för antagandet av nya rättsakter. Artikel 9 i protokollet om övergångsbestämmelser innebär inte att ett sådant undantag är tillåtet, utan den artikeln innebär endast att rättsakterna i den tidigare ”tredje pelaren” inte upphävs automatiskt till följd av fördragets ikraftträdande.
- 27 Rådet har i första hand bestritt att parlamentets invändning om att artikel 18.2 i beslut 2008/633 är rättsstridig kan prövas i sak. Det följer av artikel 10.1 i protokollet om övergångsbestämmelser att domstolen behåller de befogenheter den hade i fråga om detta beslut innan Lissabonfördraget trädde i kraft fram till den 1 december 2014. Enligt artikel 35.6 EU, som var tillämplig vid den tidpunkten, var det emellertid inte möjligt för parlamentet att väcka talan om ogiltigförklaring av en rättsakt som antagits inom ramen för den tidigare ”tredje pelaren”, såsom nu aktuellt beslut. Det följer av den omständigheten att domstolen saknade behörighet på området att parlamentets invändning om rättsstridighet inte kan prövas i sak.
- 28 I andra hand har rådet gjort gällande att artikel 18.2 i beslut 2008/633 var förenlig med EU-fördraget när beslutet antogs. I bestämmelsen föreskrivs nämligen endast att förfarandet i artikel 34.2 c EU ska tillämpas, varför det således inte har införts något förfarande av eget slag enligt vilket samråd med parlamentet inte behöver ske.
- 29 I fråga om verkningarna av Lissabonfördragets ikraftträdande har rådet hävdat att den tolkning av artikel 9 i protokollet om övergångsbestämmelser som parlamentet föreslår inte gör det möjligt att anta de genomförandeåtgärder som anges i rättsakter i den tidigare ”tredje pelaren”, vilket var precis det som fördragens upphovsmän ville undvika.

– Domstolens bedömning

- 30 Enligt domstolens fasta praxis ska valet av rättslig grund för en unionsrättsakt grundas på objektiva omständigheter som kan bli föremål för domstolsprövning, däribland rättsaktens syfte och innehåll (dom kommissionen/parlamentet och rådet, C-43/12, EU:C:2014:298, punkt 29 och där angiven rättspraxis).
- 31 I detta hänseende ska det anges att parterna är överens om förhållandet mellan artikel 18.2 i beslut 2008/633 och det angripna beslutets syfte och innehåll. Däremot har parlamentet invänt mot lagenligheten av den bestämmelsen i det att den förenklar det sätt på vilket en rättsakt som det angripna beslutet antas, jämfört med det förfarande som föreskrivs för detta ändamål i fördragen.

- 32 Det framgår emellertid av domstolens praxis att det endast är med stöd av fördragen som en institution, i särskilda fall, är behörig att ändra ett beslutsförfarande som fastställts däri, eftersom reglerna för beslutsprocessen inom unionens institutioner har fastställts genom fördragen och det varken står medlemsstaterna eller institutionerna själva fritt att bestämma dessa. Att ge en institution möjlighet att fastställa härledda rättsliga grunder – oavsett om detta leder till att förfarandet för att anta en rättsakt förstärks eller förenklas – skulle således leda till att institutionen ges en lagstiftningsmakt som går utöver vad som föreskrivs i fördragen (se dom parlamentet/rådet, C-133/06, EU:C:2008:257, punkterna 54–56).
- 33 Den lösning som valdes i domen parlamentet/rådet (C-133/06, EU:C:2008:257) i fråga om en härledd rättslig grund för antagandet av lagstiftningsakter ska även tillämpas på sådana rättsliga grunder i en sekundärrättsakt som gör det möjligt att anta åtgärder för genomförandet av rättsakten genom att förstärka eller förenkla förfarandet för att anta sådana åtgärder enligt fördragen.
- 34 Det är visserligen så, att det i fördragen föreskrivs att parlamentet och rådet fastställer vissa av reglerna avseende kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter. Det är däremot inte desto mindre så, att de särskilda reglerna om antagande av sådana genomförandeåtgärder som anges i fördragen är bindande för institutionerna på samma sätt som de som avser antagandet av lagstiftningsakter, och att sekundärrättsakter således inte får strida mot dem.
- 35 Eftersom lagenligheten av en unionsrättsakt ska bedömas i förhållande till de faktiska och rättsliga omständigheter som rådde den dag då rättsakten antogs (se, analogt, dom Gualtieri/kommissionen, C-485/08 P, EU:C:2010:188, punkt 26, dom Schindler Holding m.fl./kommissionen, C-501/11 P, EU:C:2013:522, punkt 31, och dom Schaible, C-101/12, EU:C:2013:661, punkt 50), ska lagenligheten av artikel 18.2 i beslut 2008/633 bedömas mot bakgrund av de bestämmelser som var tillämpliga, den dag då beslutet antogs, på antagandet av en sådan åtgärd som det angripna beslutet, det vill säga artiklarna 34.2 c EU och 39.1 EU.
- 36 Av dessa bestämmelser följer att rådet ska samråda med parlamentet innan det, beroende på omständigheterna, enhälligt eller med kvalificerad majoritet antar andra beslut för att uppnå målen i avdelning VI i EU-fördraget än dem som avses i artikel 34.2 a och b EU, och de åtgärder som krävs för att genomföra dessa beslut.
- 37 Visserligen föreskrivs det ingen skyldighet för rådet i artikel 18.2 i beslut 2008/633 att samråda med parlamentet innan det antar den åtgärd som föreskrivs i den bestämmelsen.
- 38 Det följer emellertid av fast rättspraxis att unionens sekundärlagstiftning så långt som möjligt ska tolkas i överensstämmelse med bestämmelserna i fördragen (dom Efir, C-19/12, EU:C:2013:148, punkt 34 och där angiven rättspraxis).
- 39 Med hänsyn dels till att skyldigheten att tolka en sekundärrättsakt i överensstämmelse med primärrätten följer av den allmänna tolkningsprincipen att en bestämmelse i möjligaste mån, ska tolkas på ett sätt som inte påverkar dess lagenlighet (se, för ett liknande resonemang, dom Sturgeon m.fl., C-402/07 och C-432/07, EU:C:2009:716, punkterna 47 och 48, och dom (omprövning) kommissionen/Strack, C-579/12 RX-II, EU:C:2013:570, punkt 40), dels att lagenligheten av artikel 18.2 i beslut 2008/633 mot bakgrund av de ovan i punkt 35 angivna skälen ska bedömas med hänsyn till bland annat artikel 39.1 EU, ska den förstnämnda bestämmelsen tolkas i överensstämmelse med den sistnämnda bestämmelsen.
- 40 Således ska artikel 18.2 i beslut 2008/633, i överensstämmelse med artikel 39.1 EU, tolkas så, att rådet kan anta en rättsakt för att fastställa det datum från vilket beslutet ska ha verkan endast efter att ha samrått med parlamentet. Det saknas således fog för parlamentets argument att den omständigheten

att artikel 18.2 i beslut 2008/633 inte medför någon skyldighet att samråda med parlamentet innebär att bestämmelsen inför ett förfarande för antagande av sådana åtgärder som det angripna beslutet som är förenklat jämfört med det förfarande som föreskrivs för detta ändamål i EU-fördraget.

- 41 Vad gäller parlamentets argument att artikel 18.2 i beslut 2008/633 inte är förenlig med de förfaranderegler som är tillämpliga efter Lissabonfördragets ikraftträdande, är det under alla omständigheter så, att protokollet om övergångsbestämmelser innehåller bestämmelser som särskilt avser vilka rättsregler som ska tillämpas efter fördragets ikraftträdande på rättsakter som antagits med stöd av EU-fördraget före detta datum.
- 42 I artikel 9 i protokollet föreskrivs således att sådana akters rättsverkningar ska kvarstå så länge dessa akter inte upphävs, ogiltigförklaras eller ändras med tillämpning av fördragen.
- 43 Artikeln måste tolkas mot bakgrund av första skälet i protokollet, i vilket det anges att det är nödvändigt att fastställa övergångsbestämmelser för att organisera övergången mellan de institutionella bestämmelser i fördragen som är tillämpliga före ikraftträdandet av Lissabonfördraget och de bestämmelser som fastställs i det fördraget.
- 44 Med hänsyn till att Lissabonfördraget avsevärt har förändrat den institutionella ramen för polissamarbetet och det straffrättsliga samarbetet, ska artikel 9 i protokollet om övergångsbestämmelser förstås så, att den bland annat avser att säkerställa att de rättsakter som antagits inom ramen för detta samarbete kan fortsätta att tillämpas effektivt oaktat förändringen av den institutionella ramen för samarbetet.
- 45 Att godta parlamentets argument – varigenom det har gjort gällande att Lissabonfördragets upphävande av de särskilda förfarandena för att anta åtgärder inom ramen för polissamarbetet och det straffrättsliga samarbetet gjorde det omöjligt att anta sådana åtgärder på de villkor som uppställdes i allmänna rättsakter som antagits inom ramen för samarbetet innan dessa rättsakter anpassades till Lissabonfördraget – skulle nämligen försvåra eller, till och med, förhindra den effektiva tillämpningen av dessa rättsakter. Detta skulle äventyra uppnåendet av det syfte som eftersträvas i fördraget.
- 46 Parlamentets tolkning av artikel 9 i protokollet om övergångsbestämmelser, det vill säga att artikeln endast innebär att akter som omfattas av polissamarbetet och det straffrättsliga samarbetet inte automatiskt upphävs till följd av Lissabonfördragets ikraftträdande, skulle medföra att artikeln förlorade sin ändamålsenliga verkan.
- 47 Av det ovan anförda följer att en bestämmelse i en akt som korrekt antagits på grundval av EU-fördraget före Lissabonfördragets ikraftträdande, som föreskriver det sätt på vilket andra åtgärder ska antas, fortsätter att ha rättsverkningar så länge som den inte har upphävts, ogiltigförklarats eller ändrats, och gör det möjligt att anta dessa åtgärder i enlighet med det förfarande som anges i bestämmelsen.
- 48 Den omständigheten att artikel 18.2 i beslut 2008/633 föreskriver ett sätt för att anta en sådan åtgärd som det angripna beslutet som är enklare eller svårare i förhållande till det förfarande som föreskrivs för detta ändamål i EUF-fördraget medför inte att bestämmelsen utgör en rättsstridig härledd rättslig grund vars tillämpning ska underkännas vid invändning om rättegångshinder.
- 49 Mot denna bakgrund och utan att det finns anledning att pröva huruvida den andra grundens andra del kan prövas i sak, kan talan inte vinna bifall såvitt avser den delen (se, analogt, dom Frankrike/kommissionen, C-233/02, EU:C:2004:173, punkt 26, och dom Komninou m.fl./kommissionen, C-167/06 P, EU:C:2007:633, punkt 32). Följaktligen kan talan inte vinna bifall såvitt avser någon del av den andra grunden.

Den första grunden: Åsidosättande av en väsentlig formföreskrift

Parternas argument

- 50 Parlamentet har gjort gällande att i den händelse de rättsregler som föregick Lissabonfördraget fortfarande är tillämpliga i förevarande mål, skulle samråd ha skett med parlamentet i enlighet med artikel 39.1 EU.
- 51 Rådet anser däremot att det i artikel 18.2 i beslut 2008/633 inte föreskrivs att parlamentet ska delta i antagandet av det angripna beslutet och att rådet, efter det att Lissabonfördraget upphävt artikel 39 EU, inte längre behöver samråda med parlamentet innan åtgärder för att genomföra beslutet antas.
- 52 Denna tolkning får stöd av artikel 10.1 i protokollet om övergångsbestämmelser, i det att den bestämmelsen inte hänvisar till artikel 39 EU i uppräknningen av de bestämmelser vars verkningar ska kvarstå efter Lissabonfördragets ikraftträdande. Att ta in en skyldighet att samråda med parlamentet i antagandeförfarandet skulle för övrigt medföra ett tillägg till förfarandet i artikel 291 FEUF som inte föreskrivs däri och skulle därmed rubba den i Lissabonfördraget föreskrivna jämvikten mellan institutionerna.

Domstolens bedömning

- 53 Det korrekta samrådet med parlamentet i de fall som föreskrivs i tillämpliga unionsrättsbestämmelser utgör ett väsentligt formkrav som om det inte iakttas medför att den berörda rättsakten blir ogiltig (se, för ett liknande resonemang, dom parlamentet/rådet, C-65/93, EU:C:1995:91, punkt 21, och dom parlamentet/rådet, C-417/93, EU:C:1995:127, punkt 9).
- 54 Eftersom det vid prövningen av den andra grunden har framkommit att rådet hade rätt att grunda det angripna beslutet på artikel 18.2 i beslut 2008/633, behöver det prövas huruvida det är nödvändigt att samråda med parlamentet innan en akt antas med stöd av nämnda bestämmelse.
- 55 Av vad som anförts ovan i punkterna 40–47 framgår att artikel 18.2 i beslut 2008/633, tolkad i enlighet med artikel 39.1 EU, fortsätter att ha rättsverkningar så länge som den inte har upphävts, ogiltigförklarats eller ändrats och gör det möjligt att anta en sådan åtgärd som det angripna beslutet med tillämpning av det förfarande som föreskrivs i den artikeln. Rådet är således skyldigt att samråda med parlamentet innan det fastställer det datum då beslutet ska träda i kraft.
- 56 Till skillnad från vad rådet har gjort gällande, kan den omständigheten att artikel 39.1 EU har upphävts genom Lissabonfördraget inte påverka skyldigheten att samråda med parlamentet.
- 57 Med beaktande av vad som anförts ovan i punkt 39 kan den omständigheten att artikel 39.1 EU har upphävts efter det att artikel 18.2 i beslut 2008/633 antogs nämligen inte innebära att bestämmelsen inte längre ska tolkas i enlighet med artikel 39.1 EU.
- 58 Inte heller har det någon betydelse att det i artikel 291 FEUF inte föreskrivs någon skyldighet att samråda med parlamentet, eftersom skyldigheten att samråda med parlamentet utgör en rättsverkan av beslut 2008/633, som kvarstår även efter Lissabonfördragets ikraftträdande enligt artikel 9 i protokollet om övergångsbestämmelser, i enlighet med tolkningen ovan i punkt 47.
- 59 Det är emellertid ostridigt att rådet har antagit det angripna beslutet utan att först samråda med parlamentet.
- 60 Härav följer att talan ska bifallas såvitt avser den första grunden om åsidosättande av en väsentlig formföreskrift och att det angripna beslutet således ska ogiltigförklaras.

Prövning av yrkandet att verkningarna av det angripna beslutet ska kvarstå

- 61 Såväl parlamentet som rådet har yrkat att domstolen ska förordna om att verkningarna av beslutet ska kvarstå till dess att det ersätts av en ny rättsakt, för det fall domstolen ogiltigförklarar beslutet.
- 62 Det ska erinras om att domstolen enligt artikel 264 andra stycket FEUF kan, om den anser det nödvändigt, ange vilka verkningar av den ogiltigförklarade rättsakten som ska betraktas som bestående.
- 63 Att i förevarande fall ogiltigförklara det angripna beslutet utan att förordna om att verkningarna av beslutet ska kvarstå skulle kunna hindra nationella myndigheters och Europols åtkomst till informationssystemet för viseringar (VIS) i syfte att förhindra, upptäcka och utreda terrorism och grov brottslighet och således äventyra upprätthållandet av lag och ordning. Parlamentet har visserligen yrkat att beslutet ogiltigförklaras på grund av att en väsentlig formföreskrift har åsidosatts, men det har inte ifrågasatt beslutets syfte eller innehåll.
- 64 Verkningarna av det angripna beslutet ska följaktligen kvarstå till dess att en ny rättsakt som ska ersätta detsamma träder i kraft.

Rättegångskostnader

- 65 Enligt artikel 138.1 i rättegångsreglerna ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Parlamentet har yrkat att rådet ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom rådet har tappat målet, ska parlamentets yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (fjärde avdelningen) följande:

- 1) **Rådets beslut 2013/392/EU av den 22 juli 2013 om fastställande av det datum då beslut 2008/633/RIF om åtkomst till informationssystemet för viseringar (VIS) för sökningar för medlemsstaternas utsedda myndigheter och för Europol i syfte att förhindra, upptäcka och utreda terroristbrott och andra grova brott får verkan, ogiltigförklaras.**
- 2) **Verkningarna av beslut 2013/392 ska kvarstå till dess att en ny rättsakt som ska ersätta detsamma träder i kraft.**
- 3) **Europeiska unionens råd ska ersätta rättegångskostnaderna.**

Underskrifter